

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558623184/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Gak til Sengs, – sagde han ængstelig – og bed Christ og vor Frue bevare din Forstand og din Tunge! see til, du kan glemme hvad du nu tænker paa, og blive et Barn igjen, som du vist var igaar! Naar Børn faae graat Skjæg i Svøbet, saa staaer Verden ikke længe.»

Dermed gik Martin fra ham og overlod ham til sig selv. Sorgen over hans kjære Lærers Død og de vigtige alvorlige Tanker, der saa pludselig vare indtrængte paa ham, havde hartad gjort Carl fremmed og frygtsom for sig selv; siden den forrige Nat, da han vaagede ved Absalons Grav, havde han oplevet saa Meget, at han syntes, det maatte være mange Aar siden. Han var nu forladt og ene blandt lutter fremmede Mennesker, men han syntes ogsaa, han var bleven voksen og myndig, og kunde sørge for sig selv; dog var han bekymret og ængstelig tilmode. Tilslidt bad han from og inderlig sin Aftenbøn og faldt i Søvn. Da han vaagnede, var det Himmeligheidsfuede traadt tilbage i hans barnlige Sind, som en dunkel ængstelig Drøm, og han følte kun ret levende Sorgen over sin kjære Læremesters Død, som dog formildedes ved Tanken om det nye Liv, han nu selv skulde begynde.

Bisp Peder holdt sig adskillige Dage indelukket i sit Lønkammer og saae intet Menneske, uden den gamle Tjener, som han i sin dybe Sorg ikke engang foer op imod og skjendte paa.

Den ærlige Martin, som kjendte sin Herres Natur, frygtede saare for hans usædvanlige Stilhed og Veemodighed og begik ofte en forsætlig Forsøelse ved Opvartningen, dog uden at det derved lykkedes ham at paadrage sig nogen heftig Irettesættelse.

»Idag skal han da begraves, den gamle Kannik fra Soer – sagde Martin den ottende Dag efter Saxos Død, da han om Morgenen bragte Bispen Øllegrøden – Alle de unge Kanniker vil bære ham; der er strøet Buxbom og Vintergrønt over hele Gaden, og her er en Sorg og Stads, som det kunde være en Bisp, de begrove – og han var jo dog inter Andet, end en ringe Skriver og Klerk.»

»Du dumme, dorske Menneske! – udbrød nu Bispen ivrig og stødte Øllegrødskaalen om – har du end ingen Forstand paa hvilken Mand han var, og at een saadan Skriver er meer, end ti Bisper, saa kan du vel see paa mig og paa alle boglærde Mænd her i Byen, at vi har mistet en Fader, og at vi sørge over ham, som over en Erkebisp eller en Konge.»

»Paa det Lav! – vedblev Martin, som var glad over at see sin kjære

Herre i Liv og Kraft igjen, medens han omhyggelig opreiste den omstøtte Tinskaal og reddede hvad han kunde af dens Indhold – paa det Lav! I sørger meget meer nu, Herre Bisp! end da den forrige Erkebisp døde dernede i Søer – hvad var det nu han hed?» –

«Absalon, den store Absalon! – raabte Bisp Peder og stampede – kolde, følesløse Klods! har du allerede glemt saa stort et Navn? er en stor Mands Ihukommelse ikke større hos Folket, saa fortjener det, Gudsod! at sove sig ihjel!»

«Ja rigtig, Erkebisp Absalon – svarede Martin rolig, men med Taarer i Øinene, medens han tørrede det spildte Øl af Bordet med sit Ærme – da han døde, kaldte I mig dog den første Dag en Klods; men nu varede det hele otte Dage inden I kunde huske, at jeg var en dum og haardhjertet Klodderjan, blot fordi hans Skriver er død.»

«Gamle ærlige Martin! – sagde Bispen nu rørt og trykte ham i Haanden – jeg seer nok hvor du vil hen: du kjender mig, og vil heller see mig larme, end sørge. Naar jeg kaldte dig dorsk og følesløs, gjorde jeg dig skammelig Uret. Nu, velan da! – du har Ret; jeg skal ikke sidde længer her med Hovedet mod Jorden og lade mig kue af en ørkesløs dræbende Sorg; jeg vil opløfte mit Hoved og give Hjertet Luft ved hans Grav. Hør mig min Ornat! Jeg vil tale til Danmarks Folk ved den store Saxos Grav; jeg vil prise Gud for hvad han gav os i ham og ikke lægge Hænderne i Skjudet. – Herren gav, Herren tog – Herrens Navn være lovet!»

Det var den sidste Dag i Aaret. En tæt Frostaage laae over Byen, og det var ved Middagstid næsten dunkelt som ved Qvel. Domkirken store Liigklokke ringede. Porten til Bispegaarden aabnedes og med Krumstaven i Haanden gik Bisp Peder, stille og høitidelig, i Spidsen for Roskilde Byes samtlige Præster og Ordensbrødre og anførte det store Liigtog til Kirken. Qvinder og Børn stode aysgjerrige i Vinduer og Dørre; mange Tilskuere beklagede vel kun, at Taagen skjulte dem Pragten og Stadsen, og at Faklerne brændte saa mat; men mange fremmede Øine bleve dog vaade ved Synet af Bisp Peders og de unge Kannikers store Bedrøvelse. Baade Unge og Gamle trængte sig frem, for at tage den kjære Byrde fra de Andre, og mangen Ven af den herlige Saxo gik, mere nedtynget af Sorgen, end af Byrden, under hans Liigbaare. I Kirken talede Bisp Peder fra Høialteret et kraftigt Ord til den kjære Dødes Pris og Ihukommelse; men snart qualte